

Bir hayat düşünün dostlar. Doğuyor, büyüyor, evleniyor, çor çocuk sahibi oluyorsun. Seviyor, seviliyorsun. Çok çalışıyor malın mülkün oluyor, etrafında sana saygı duyan onlarca yüzlerce insan oluyor. Evlatların üzerine titriyor. Tırnağımıza diken batsa yürekleri yanıyor. Ya da tam tersi evlatlarımızın başına bir şey gelse sanki dünya başımıza yıkılıyor. Ve gün oluyor ilahi kanun gerçekleşiyor. Hakikat olarak hep karşımızda duran ama görmediğimiz ya da görmek istemediğimiz ilahi hakikat: ölüm. Ve o gün geldiğinde ne oluyor biliyor musun dostlar? Hani o bizi çok seven evlatlarımız, kardeşlerimiz, eşimiz, dostumuz yok mu? Hani bir ömür boy ayrılmadığımız sevenlerimiz. Bizi mezara kendi elleriyle koyuyorlar ve inanın çok değil beş dakikada üzerimizi toprakla örtüyorlar. Yani tabiri caizse beş dakikada dümdüz oluyoruz. Hem de en sevdiklerimizin eliyle. Üzerimize toprağı yarışırcasına atarlar. Başka zaman, başka bir iş için o küreği istemeye istemeye eline alanlar, üzerimize toprak atmak için adeta yarışırlar. Sanki bizden biran önce kurtulmak ister gibi.

Toprağın üzerinde olanlar için toprağın altında kalan kişi bir varmış bir yokmuş artık. Toprağın üzerinde olanlar için bu hayat aynen devam ediyor. Ama altındaki için yepyeni bir başlangıç. Her nefsin eninde sonunda yaşayacağı yepyeni bir başlangıç başlamıştır. Ve aslında değil midir ki bu dünyada bunca yıldır yaşadığımız bu hengâme, cefa, sıkıntı, neşe ve hüznün o ilk başlangıç için. Ve bizler o ilk başlangıca ne kadar hazırlıklıyız. Korkarım bunun cevabını hiçbirimiz vermeyiz. Tıpkı zengin tüccarın yaptığı gibi iş işten geçtikten sonra bu sorunun cevabını aramaya çalışırız.

Hani zengin bir tüccarın 4 eşi varmış, her nedense tüccar dördüncü eşini çok severmiş ve ona ihtimam gösterirmiş. Bundan dolayı ona en güzel elbiseleri ve en güzel şeyleri alıp vermeye çalışmış. Üçüncü eşini de en az dördüncü kadar severmiş, o kadar güzelmiş ki onunla gurur duyar ve onun herkesin görmesini istermiş, ancak başka bir adamla kaçır diye de her an endişe duyar ve korkarmış. İkinci eşini de severmiş, o kendisinin hep sırdaşymış, ne zaman ihtiyacı olsa o hep yanında olurmuş. Bir problemi olsa, bir sıkıntıya düşse hemen ona danışmış. Eşlerinin içinde en güvendiği oymuş. Birinci eşinin durumu farklıymış. Servetini, işini ve ailesini kurmakta onun önemli katkıları olmuş. Ancak zengin tüccar ona âşık değilmiş. Her ne kadar tüccar onu sevmiyorsa da birinci eşi tüccarı çok derinden seviyormuş ama adam bunun hiçbir zaman farkında olmamış, en az ilgilendiği oymuş, hatta zaman zaman tamamen unuttuğu bile oluyormuş.

Bir gün tüccar amansız bir hastalığa yakalanmış, çok geçmeden kendisinin yakında öleceğini anlamış. Sahip olduğu lüks yaşamı ve 4 eşini düşünerek; **"4 tane eşim ve lüks bir yaşamım var yakında öleceğim ve yapayalnız kalacağım"** diye söylenmiş.

Dördüncü eşini yanına çağırmış ve **"Sana hep en güzel şeyleri aldım hep senin en güzel olmanı sağlamaya çalıştım ama şimdi ölüyorum ve öbür dünyada yalnız kalmak istemiyorum, benimle birlikte gelir misin?"** diye sormuş.

"Kesinlikle olmaz" diye cevap vermiş karısı başka hiçbir şey söylemeden odayı terk etmiş. Bu cevap tüccarın kalbini keskin bir bıçak gibi kesmiş.

"Üçüncü eşimi de en az onun kadar seviyorum" diye düşünmüş ve aynı soruyu üçüncü eşine sormaya karar vermiş. **"Hayatım boyunca seni çok sevdim ve hep seninle gurur duydum artık ölüyorum, öbür dünyaya giderken bana eşlik eder misin?"**

Üçüncü eşi "Hayır" demiş ve devam etmiş **" Hayat çok güzel ve devam ediyor, artık başka biriyle olmak istiyorum, sen ölür ölmez evlenip başka birisinin olacağım."**

Tüccar da hep bundan korkmuştu, aldığı cevap kalbini buz gibi yaptı.

Çaresiz aynı soruyu ikinci eşine sormaya karar vermiş, o hep kendisine yardım etmiş idi en güvendiği oydu.

"Her zaman bana yardım ettin yine yardımına ihtiyacım var, ölüyorum ve yalnız kalmak istemiyorum, benimle birlikte gelir misin?" diye sormuş.

İkinci eşi "Benden bunu isteme, yaşadığın sürece sana her türlü yardımı yaparım, hatta mezarına kadar sana eşlik de ederim ama bundan fazlasını benden isteme" diye cevap vermiş.

Bu cevap tüccarı kalbinden vurulmuş gibi perişan etmiş. Tüccar çaresiz bir şekilde düşünürken.

"Ben seninle geleceğim, nereye gidersen git seni hiç bırakmayacağım" diye bir ses duymuş. Kafasını kaldırmış ve sesin geldiği yöne doğru bakmış.

Birinci eşiymiş bu. Bakımsızlıktan ve iyi beslenememekten dolayı zayıf düşmüş birinci eşiymiş. Tüccar içini çekmiş ve birinci eşine "Sana zamanında çok iyi bakmam gerekirdi, çok özür diliyorum" demiş sessizce.

Zengin tüccarın durumu ortada, aslında hepimiz bu tüccar gibi değil miyiz dostlar? Bizlerde aslında dört tane eşe sahibiz.

Dördüncü eş: Bedenimizi temsil etmektedir, onu severiz ve o güzel görünsün diye ona ihtimam gösteririz ama ölürken onu öbür dünyaya götüremeyiz.

Üçüncü eş: Dünyada sahip olduğumuz şeylere, servetimize ve statümüzü temsil ediyor. Öldüğümüzde onlar hemen başkalarının oluverir.

İkinci eş: Ailemizi ve dostlarımızı temsil ediyor, bize ne kadar yakın olurlarsa olsunlar sadece mezara kadar bize yardım edebilirler ondan sonrasına güçleri yetmez.

Binci eşimiz yani ihmal ettiğimiz birinci eşimiz ruhumuzdur sevgili dostlar. Bizi hiçbir zaman yalnız bırakmayacak olan ruhumuz.

Yazımın başında söylediğim gibi aslında hayat bir varmış bir yokmuş. Sevdiklerimiz üzerimize toprağı atıp gidince inanın her şey bitecek. Ve yanımızda hep ihmal ettiğimiz ruhumuzdan başkası olmayacak. İşte o gün geldiğinde malın, mülkün, şöhretin, unvanın hiçbir işe yaramayacak. Sadece ve sadece yaptığımız hayırlı ameller kalacak. O amellerden bir tanesi de insanlar için, insanlık için yaptığımız onların menfaatine olan güzel eserlerdir. İnsanları sevmeden güzel olan hiçbir şey yapılmaz. Eğer bir yerde insanların menfaatine hizmet eden güzel eserler yani vakıflar varsa, vakıf kültürü gelişmişse bilelim ki o medeniyetin temelinde sevgi tohumları vardır.

Her şey sevgiyle başlar. Eğer hayatımıza, ruhumuza sevgi hâkimse ters giden bir şeyleri değiştirme, düzeltme gereği duyarız. Seversek fedakârlıkta bulunuruz. Vakıf kültürünün temelinde de fedakârlık vardır. Bu sevgi olmasa kimse ama hiç kimse işinden, zamanından, malından başkasının iyiliği için fedakârlıkta bulunmaz. Her şey sevgiyle başlar. Seveceksin insanları, çevreyi, doğayı seveceksin. Yunus misali yaratılanı seveceksin Yaratan'dan dolayı. İçinde sevgi taşımayan merhameti, acıması olmayan insanlardan yardım bekleyemezsin. İnsan içinde bu dünya için, insanlık için, gelecek için bir kaygı duymalı. Başkasının sıkıntısını, derdini kendisine dert edinmeli. Sadece kendini düşünmemeli. Şöyle bir düşünün Allah aşkına.

Dünyada hangi ev, araba hangi mal mülk bir insana yardım etmenin hassını verebilir. Bir insanın sıkıntısını giderdiğinizde yaşadığı o mutluluğu, yüzündeki o gülümsemeyi inanın dünyanın hiçbir malı, mülkü, serveti size veremez. Ama o mutluluğu görmek için sevmek lazım. İnsanı sevmek lazım.